nimesse wiimne luggu pahhemaks siis lähhäb, kui essimenne. Se waene noor mees sai wägga pahha seltsi sekka, ja laskis ennast neist tee pealt ärrapetta, heitis laiskusse ja roppo ello peäle, ja läks wimaks röövlitte hulka ja nende peälikkuksi.

Monne aia pärrast juhtus pühha Joannes selle koggodusse Öppetajaga jälle kokkosama, kelle hole alla temma sedda noort meest olli pallunud, ja kulas temma järrele. „Se mees — ütles Öppetaja — on se kord Jummala wasto kül hopis ärra surnud. Ei ella temma mitte wägga kaugel siit, ühhes paksus metsas, ja on ennast, Jummal parrago, mörtsukatte peälikkuks annud. Joannes kulas sedda kohta, kust tedda wois leida, ja läks ülle mägge, senna metsa pole. Kohhe ka tullid röövlid temma wasto, agga temma andis ennast omma melega nende kätte. „Wige mind, ütles temma, omma peälikko jure." Röövlid teggid nenda, kui Joannes olli pallunud. Noormees tundis Apostli kaugelt jo ärra, ja häbbi täis, pöggenes ta temma eest. Agga Joannes läks ta järrele ja hüdis temma wasto: „Mo poeg, miks sa omma issa eest pöggened, kes ei woi sulle middagi tehja, ja on wanna jar ammota? Ärra karda, poeg; ehk sust wahhest weel saab innimenne! Usso mo sanna, mis ma sulle ütlen: Kristus isse on mind sinno jure saatnud!" — Noor mees jäi nüüd seisma, puddises ja wärrises ja nuttis ärdaste. Agga siis ta läks Joannessega, kes tedda jälle ristirahwa sekka wiis, ja ei läind ta körwast mitte, ennego ta näggi, et mees Jummala armus olli toetud ja kinnitud.

Jummal kuleb palwet mittokord kül sanna järrele.

Meie önnis Lutterus, se kange ussomees ning palluja, ja kelle palwed Jummal ni mittokord on kuulnud sanna järvel, et imme, läks 9mal Janiku päwal 1532 omma rahhoaeda ennast jallotama. Ei olnud mitmel aial wihma olnud, ja olli kange poud, mis panni wilja kasso kinni. Ja kui temma rahhoaias ennese ümber watis, ja näggi keik ärranärtsend ollewad ja keik soja wihmokesse järrele äggawad, siis pöris südda ta sees Temma pole, kelle käest keik tulleb, wihmasaddo ja päwapaiste, head ja pa[illegible]ad ilmad, ja kes wilja lasseb kaswada ja temma kasso kinni panneb, nenda kui on Temma hea tahtminne, ja hakkas palluma ja ütlema: „Armas Jummal, omma wagga kunninga Taweti su läbbi olled sinna räkinud ja üttelnud, ennast liggi ollewad keikile, kes sind appi hüüdwad, keikile, kes töe sees sind appi hüüdwad. Kust se nüüd tulleb, et sa ei tahha meile wihma anda, ehk meie kül jo olleme sind pallunud, ja selle pärrast Sinno pole kissendanud? Agga olgo